

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 392/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Ľubomírom Majerčíkom, Mlynská 1, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžsk 52/2018 z 18. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED],

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžsk 52/2018 z 18. decembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola účastníkom reštrukturalizačného konania, v ktorom Okresný súd Košice I uznesením z 9. marca 2011 potvrdil reštrukturalizačný plán a ukončil reštrukturalizáciu. Sociálna poisťovňa, pobočka Košice (ďalej len „sociálna poisťovňa“) svojím rozhodnutím č. 700-3413765312-GC04/12 zo 7. septembra 2012 predpísala sťažovateľke penále vo výške 25 183,93 € za špecifikované mesiace rokov 2006, 2007 a 2008. Sťažovateľka proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie, o ktorom rozhodla Sociálna poisťovňa, ústredie (ďalej len „ústredie“) rozhodnutím č. 43368-2/2012-BA zo 7. novembra 2012, ktorým potvrdila rozhodnutie sociálnej poisťovne. Proti týmto rozhodnutiam podala sťažovateľka žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 7 S 147/2013-71 zo 16. októbra 2013, ktorým žalobu zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Sžso 5/2014 z 29. apríla 2015 tak, že zmenil rozsudok krajského súdu a zrušil rozhodnutie ústredia zo 7. novembra 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Sociálna poisťovňa rozhodnutím č. 700-3484395715-GC04/15 z 26. októbra 2015 predpísala sťažovateľke penále za rovnaké obdobie vo výške 25 117,71 €, t. j. v inej výške ako v rozhodnutí z roku 2012, bez toho, aby uviedla dôvod tejto zmeny. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodlo ústredie rozhodnutím z 3. februára 2016, ktorým odvolanie zamietlo a potvrdilo rozhodnutie sociálnej poisťovne. Proti týmto rozhodnutiam podala sťažovateľka žalobu, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 S 21/2016 z 8. júna 2016 tak, že zrušil rozhodnutia ústredia a sociálnej poisťovne a vec vrátil sociálnej poisťovni na ďalšie konanie. Sociálna poisťovňa ako

žalovaná podala proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 18. decembra 2019 tak, že zmenil rozsudok krajského súdu a žalobu sťažovateľky zamietol.

4. Podľa sťažovateľky najvyšší súd svojím rozhodnutím umožnil sociálnej poisťovni opakovane vo veci rozhodovať, pričom táto svoje pôvodné rozhodnutie zmenila, čím potvrdila jeho nezákonnosť. Sťažovateľka tiež uvádza, že v zmysle rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 408/2016 je účelom reštrukturalizačného konania maximalizácia uspokojenia veriteľov pri súčasnom zachovaní podnikateľskej aktivity dlžníka, pričom ingerencia súdu do dojednaných vzťahov medzi veriteľmi a dlžníkom je minimálna. Z tohto pohľadu sociálna poisťovňa ako člen veriteľského výboru postupovala tak, že po schválení reštrukturalizačného plánu vypočítala penále z oneskorene uhradených istín pred reštrukturalizáciou, čím sa aktivita sťažovateľky sústredila len na to, aby pod hrozbou konkurzu uhradila vypočítané penále sociálnej poisťovni. Sťažovateľka v tomto smere poukazuje na to, že Slovenská republika – Daňový úrad Košice IV do reštrukturalizácie prihlásila všetky svoje pohľadávky vrátane vypočítaných penále.

5. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku argumentoval ustálenou súdnou praxou svedčiacou v prospech sociálnej poisťovne a v napadnutom rozsudku nijako nezohľadnil námietky a skutočnosti uvádzané sťažovateľkou v predchádzajúcom konaní a rozhodovaní najvyššieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Sžso 5/2014. Týmto postupom podľa sťažovateľky došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní, ktorý je súčasťou práva na rovnosť účastníkov v konaní. Podľa sťažovateľky najvyšší súd sa jej odvolacími námietkami nezaoberal a nijako ich nezohľadnil, keď *„vo svojich úvahách nebral do úvahy a podľa sťažovateľky porušil jej základné práva, keď bez ústavne konformného zdôvodnenia, bez vysporiadania sa s jej námietkami celý vzťah medzi ňou a žalovanou Sociálnou poisťovňou posudzoval podľa prezentovanej ustálenej judikatúry.“* Najvyšší súd na rozdiel od pôvodného rozsudku napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok krajského súdu a žalobu sťažovateľky zamietol, *«sťažovateľka necíti právnu istotu v rozhodovaní súdov a od schválenia reštrukturalizačného plánu do teraz nemá pocit „druhej šance“ na svoju ďalšiu činnosť a podnikanie.»*

6. Sťažovateľka považuje právne závery najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku za arbitrárne a nepreskúmateľné. Podľa nej sú tieto právne závery v rozpore s prirodzenou logikou a zjavne si protirečia a sú v rozpore so zmyslom a účelom aplikovaného zákona.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... právo na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a ústavným zákonom č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 a základné právo na rovnosť účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 Ústavy... podľa čl. 127 Ústavy... Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžsk/52/2018 z 18. decembra 2019 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžsk/52/2018 z 18. decembra 2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke priznáva náhradu trov konania a právneho zastúpenia na účet advokáta.“

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

14. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

17. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

18. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

19. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosti zbraní, či právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08).

20. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 502/2015).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

21. Sťažovateľka namieta porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým rozsudkom z 18. decembra 2019, ktorým najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobu sťažovateľky proti rozhodnutiam sociálnej poisťovne a ústredia zamietol. Sťažovateľka považuje právne názory najvyššieho súdu

za arbitrárne v rozpore so zmyslom a s účelom aplikovaného zákona. Podľa sťažovateľky je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Došlo tiež k porušeniu princípu rovnosti zbraní, keďže najvyšší súd nezohľadnil námietky a skutočnosti, ktoré najvyšší súd zohľadnil v skoršom rozsudku, ktorým tento zrušil rozhodnutia sociálnej poisťovne.

22. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku poukázal na preskúmané rozhodnutia sociálnej poisťovne a ústredia a tiež na odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu. Najvyšší súd uviedol, že posledná úhrada poistného, na ktoré sa rozhodnutia sociálnej poisťovne vzťahovali, bola sťažovateľkou zaplatená 7. apríla 2010. Okresný súd Košice I rozhodol o povolení reštrukturalizácie uznesením z 18. októbra 2010 zverejneným v Obchodnom vestníku 22. októbra 2010 a uznesením z 9. marca 2011 zverejneným v Obchodnom vestníku 16. marca 2011 bol potvrdený reštrukturalizačný plán sťažovateľky a ukončená reštrukturalizácia. Podľa najvyššieho súdu spornou skutočnosťou bolo, či žalovaná sociálna poisťovňa mohla sťažovateľke *„po skončení reštrukturalizácie predpísať penále za omeškanie s platením poistného a príspevkov alebo išlo o pohľadávku, ktorú bola povinná prihlásiť v reštrukturalizačnom konaní.“*

23. Najvyšší súd spornú otázku riešil s poukazom na svoju ustálenú judikatúru, *«napr. rozsudok sp. zn. 9 Sžso/10/2013 z 28. apríla 2014 (prijatý správnym kolégiom Najvyššieho súdu SR aj ako judikát pod č. R 63/2015), v ktorom je vyslovený právny názor, že „... pohľadávka na penále nevzniká v dôsledku samotného nesplnenia si povinnosti riadne a včas odvieť poistné a príspevky; vzniká až právoplatnosťou rozhodnutia o predpísaní penále... Kým penále nie je predpísané právoplatným rozhodnutím, Sociálna poisťovňa ho nemôže uplatňovať ako existujúcu pohľadávku v reštrukturalizačnom konaní. Žalovaná preto uvedenú pohľadávku vzhľadom na jej neexistenciu nemohla prihlásiť do reštrukturalizačného konania a z toho dôvodu nemohlo dôjsť ani k zániku tejto pohľadávky podľa ustanovenia § 155 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z.“. Rovnako v rozsudku sp. zn. 7 Sžso/36/2012 z 25. septembra 2013 Najvyšší súd SR konštatoval, že penále podľa § 240 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. nie je príslušenstvom pohľadávky, ani nie je akcesorickým záväzkom a nárok na penále nevzniká priamo zo zákona, ale porušením povinnosti zaplatiť*

poistné včas a v správnej výške vzniká žalovanej právo predpísať penále a až týmto momentom dochádza k vzniku pohľadávky.

32. Penále je sankcia za porušenie povinnosti odvieť poistné včas alebo v správnej výške podľa zákona o sociálnom poistení. Nárok na penále nevzniká priamo zo zákona, ale porušením uvedených povinností vzniká Sociálnej poisťovni právo predpísať penále. Až predpísaním penále vzniká Sociálnej poisťovni pohľadávka, ktorú je možné vymáhať na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Penále sa nepovažuje za príslušenstvo istiny (poistného a príspevkov). Vzniká samostatne a stáva sa pohľadávkou až jeho predpísaním...».

24. V rámci svojho odôvodnenia najvyšší súd poukázal aj na rozhodnutia sp. zn. 1 Sžso 20/2013, sp. zn. 7 Sžso 36/2012 a sp. zn. 10 Sžso 58/2013, pričom dospel k záveru, že pohľadávka z titulu penále za omeškanie s platením poistného za špecifikované obdobie vznikla až jeho predpísaním, teda rozhodnutím zo 7. septembra 2012, t. j. po skončení reštrukturalizácie, čo znamená, že v čase prihlasovania pohľadávok ešte neexistovala, preto ani nemohla byť prihlásená do reštrukturalizácie. Z tohto pohľadu sa najvyšší súd nestotožnil s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého žalovaná (sociálna poisťovňa, pozn.) mala do reštrukturalizácie prihlásiť pohľadávkou predstavujúcu penále, keďže v čase prihlasovania pohľadávok už bolo zrejmé obdobie omeškania od jeho prvého dňa až po posledný deň omeškania, pričom podľa krajského súdu „penále ako sankcia za omeškanie tu vzniká ex lege ako dôsledok omeškania, pričom rozhodnutie sociálnej poisťovne o predpísaní penále len deklaruje túto skutočnosť.“. Najvyšší súd ako odvolací súd neakceptoval tento právny názor krajského súdu aj z toho dôvodu, že nerešpektoval ustálenú judikatúru najvyššieho súdu v otázke vzniku pohľadávky v dôsledku porušenia povinnosti odvieť poistné včas a v správnej výške. Najvyšší súd tiež poukázal na rozsudky „sp. zn. 10 Sžsk/41/2017 z 18. júla 2018, sp. zn. 7 Sžsk/30/2017 z 27. novembra 2018 a sp. zn. 9 Sžsk/56/2017 z 25. septembra 2019, v ktorých Najvyšší súd SR zaujal v skutkovo a právne takmer totožnej veci týkajúcej sa žalobcu rovnaký právny názor, ako je vyslovený v tomto rozsudku.“.

25. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že právne závery najvyššieho súdu vo vzťahu k výroku o zamietnutí žaloby sťažovateľky proti rozhodnutiam sociálnej poisťovne – vychádzajúce predovšetkým z právneho záveru, že pohľadávka z titulu penále za nesplnenie povinnosti odvieť poisťné včas alebo v správnej výške nevzniká *ex lege*, ale až jej predpísaním, t. j. rozhodnutím sociálnej poisťovne – sú logické, rešpektujú účel vo veci aplikovaných právnych noriem – príslušných ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu a žalobu sťažovateľky zamietol, preto tieto právne závery nie sú zjavne neodôvodnené a ani arbitrárne, a tak sú ústavne akceptovateľné. Ústavný súd takto nezistil skutočnosti, ktoré by indikovali možný záver o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, resp. o porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Nemožno akceptovať námietku sťažovateľky, podľa ktorej došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní ako súčasti základného práva na rovnosť účastníkov v konaní z dôvodu, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nezohľadnil námietky a skutočnosti, ktoré boli relevantné v predchádzajúcom konaní najvyššieho súdu a jeho rozsudku z 29. apríla 2015, ktorým tento zmenil rozsudok krajského súdu a zrušil rozhodnutia sociálnej poisťovne. V tomto smere ústavný súd osobitne poukazuje na odseky 45 až 47 rozsudku z 29. apríla 2015, v ktorých najvyšší súd uviedol nosné dôvody, pre ktoré zrušil rozhodnutia sociálnej poisťovne. Poukázal na to, že z rozsudku krajského súdu nevyplýva to, ako dospel k záveru o tom, že platby poisťného neboli zaplatené včas a riadne, a tiež, či v rámci reštrukturalizácie nedošlo k zmene týkajúcej sa pohľadávok na poisťnom – týkajúcej sa splatnosti, výšky pohľadávky a pod. Najvyšší súd uviedol, že sociálna poisťovňa sa vo svojich rozhodnutiach „*vôbec nevenovala právnomu rozboru účinkov reštrukturalizácie na otázku splatnosti poisťného a príspevkov, čo sa týka najmä ich zmeny.*“. Sťažovateľka napokon aj v aktuálne prerokúvanej veci poukázala na ďalší právny záver vyplývajúci z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 10/2013 z 28. apríla 2014, podľa ktorého ak na základe reštrukturalizačného plánu schváleného súdom došlo k zmene

výšky a lehoty splatnosti pohľadávok sociálnej poisťovne, potom pred uplynutím zmenenej lehoty splatnosti nemožno predpísať penále z týchto platieb.

27. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku poukázal na to, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že sťažovateľka uskutočnila poslednú úhradu omeškaného poistného, na ktoré sa vzťahujú predmetné rozhodnutia sociálnej poisťovne, 7. apríla 2010, t. j. ešte pred začatím reštrukturalizačného konania. Aj v reakcii na námietku sťažovateľky, že sociálna poisťovňa mala odpísať pohľadávky na poistnom, keďže ich neprihlásila do reštrukturalizácie, najvyšší súd uviedol, že reštrukturalizácia „*sa v danom prípade nedotkla ani poistného, z ktorého bolo predpísané penále, pretože išlo o obdobie omeškania pred začatím reštrukturalizácie. A teda reštrukturalizačné konanie v predmetnej veci nemalo vplyv na omeškanie žalobcu s platením poistného a príspevkov, keďže tieto boli (oneskorene) zaplatené pred začatím reštrukturalizačného konania.*“. A napokon najvyšší súd sa vysporiadal aj s odkazom sťažovateľky na právny názor vyplývajúci z rozsudku sp. zn. 9 Sžso 10/2013 z 28. apríla 2014, keď uviedol, že tento rozsudok „*vychádzal z čiastočne iných skutkových okolností, nakoľko uvedené sa týkalo pohľadávok za neuhradenie poistného, ktoré boli do reštrukturalizačného konania Sociálnou poisťovňou prihlásené, avšak došlo k zmene ich splatnosti v dôsledku potvrdenia plánu súdom, pričom následne žalovaná predpísala dlžné poistné za uvedené obdobie v rozpore s potvrdeným plánom, čo bolo zo strany odvolacieho súdu vyhodnotené ako nesprávne.*“.

28. Z uvedených skutočností je zrejmé, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku skúmal, resp. zohľadnil aj okolnosti, ktoré boli dôvodom na zrušenie rozhodnutí sociálnej poisťovne predchádzajúcim rozsudkom najvyššieho súdu z 29. apríla 2015, a dospel k záveru, že reštrukturalizácia sa pohľadávok na poistnom nijako nedotkla, keďže boli s omeškaním splatené ešte pred začatím reštrukturalizačného konania. Najvyšší súd sa tiež vysporiadal aj s námietkami sťažovateľky v tomto smere, ktoré uviedla v aktuálne prerokúvanej veci. Ústavný súd takto dospel k záveru, že na sťažovateľkou vymedzenom skutkovom základe nemohlo dôjsť k porušeniu princípu rovnosti zbraní, a tak k porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

29. Námieta sťažovateľky, že iný veriteľ prihlásil do reštrukturalizácie aj pohľadávky z penále, preto takto mala postupovať aj sociálna poisťovňa, je bezpredmetná. Možno uviesť, že sociálna poisťovňa postupovala zákonom dovoleným spôsobom, keď o pohľadávkach z titulu penále rozhodovala po skončení reštrukturalizácie. Ak teda najvyšší súd (aspoň nepriamo) akceptoval tento postup sociálnej poisťovne, nemožno v tom vidieť porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

30. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu